

К. Твердѣ като ся разсерди, попыта пакъ момче-то по латински: Дуксъ тиби омиюмъ аукторумъ суб'ектумъ?

М. Наука-та.

Той едвамъ си тръгна, а М. выкаше слѣдъ него, Г-не философе! книги-те ми, книги-те ми! Но книжникъ-атъ, като не щеше ни да го чува, отиде си.

Като ся върна малко-то момче при майка си що го е родила, приказа и бывши-те. Майка му рече: Чадо мое! като си толко разумно, кажи ми какво да ся избавимъ отъ баща-ти (тейко-ти) що мя всяй вечерь бие (бжхти) не милостиво; отговори момче-то, мати моя, то е весма лесно, за да ся избавишь въ время-то когда ще дойде отецъ-атъ ми, наполни уста-та си съ единъ фиджанъ святе на вода, и терпи доклъ си легне и ся примире, тогава изпразни уста-та си, и изплювай вода-та и така ще ся избавишь отъ това зло. Послѣдува майка му по тоя начинъ, въ время когда щеше да дойде мъжъ-атъ и отъ вѣнъ, напълнуваше уста-та си съ святе на вода, и посрещаше господаръ-атъ си съ почетъ, доклъ си легнеше и ся примиреше мъжъ-атъ и. Тогава изпразнуваше вода-та изъ уста-та си, и така ся избави отъ немилостиво-то биене (кютекъ-атъ). Прекрасенъ лѣкъ е молчаніе-то.